

4. nedjelja kroz godinu C

*Ljubav sve pokriva, sve vjeruje,
svemu se nada, sve podnosi.
Ljubav nikad ne prestaje. (1 Kor 13,7.8)*

Prvo čitanje

Jeremija 1,4-5.17-19

U dane Jošijine: Dođe mi riječ Gospodnja: "Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima ja te postavih. Ti bedra svoja sad opaši, ustaj pa ćeš im govoriti sve što ti ja zapovjedim. Ne dršći pred njima da ne bih morao učiniti te uzdrčeš pred njima. Danas te evo postavljam kao grad utvrđeni, kao stup željezni, ko zidinu brončanu protiv sve zemlje: protiv kraljeva i knezova judejskih, svećenika i naroda ove zemlje. I borit će se s tobom, al' te neće nadvladati jer ja sam s tobom da te izbavim."

Drugo čitanje

1. Korinćanima 13,4-13

Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi. Ljubav nikad ne prestaje. Prorokovanja? Uminut će. Jezici? Umuknut će. Spoznanje? Uminut će. Jer djelomično je naše spoznanje, i djelomično prorokovanje. A kada dođe ono savršeno, uminut će ovo djelomično. Kad bijah nejače, govorah kao nejače, mišljah kao nejače, rasuđivah kao nejače. A kad postadoh zreo čovjek, odbacih ono nejačko. Doista, sada gledamo kroza zrcalo, u zagonetki, a tada – licem u lice! Sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati savršeno, kao što sam i spoznat! A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav – to troje – ali najveća je među njima ljubav.

U ono vrijeme: Isus progovori u sinagogi: "Danas se ispunilo Pismo što vam još odzvanja u ušima". I svi su mu povlađivali i divili se milini riječi koje su tekle iz njegovih usta. Govorahu: "Nije li ovo sin Josipov?"

A on im reče: "Zacijelo ćete mi reći onu prispodobu: Liječniče, izliječi sam sebe! Što smo čuli da se dogodilo u Kafarnaumu, učini i ovdje, u svom zavičaju!" I nastavi: "Zaista, kažem vam, nijedan prorok nije dobro došao u svom zavičaju. Uistinu, kažem vam, mnogo bijaše udovica u Izraelu u dane Ilijine kad se na tri godine i šest mjeseci zatvorilo nebo pa zavlada velika glad po svoj zemlji. I ni k jednoj od njih nije bio poslan Ilija doli k ženi udovici u Sarfati sidonskoj. I mnogo bijaše gubavaca u Izraelu za proroka Elizeja. I nijedan se od njih ne očisti doli Naaman Sirac."

Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijega na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave. No on prođe između njih i ode.

Za razmišljanje

"Hvalospjev ljubavi" izgleda nam kao nebeska pjesma. Čini nam se da nas gotovo zavodnički privlači u raj, u svijet bez patnje, u kojem svaka siva svakodnevica postaje blagdanom. S druge strane opet izgleda nam poput ruganja: ta gdje u ovom našem svijetu doživljavamo tako sveobuhvatno, božansko ostvarenje ljubavi? No, ovaj odlomak iz poslanice Korinćanima ne želi nam se rugati. Povežemo li prvo čitanje i Evandjelje postaje nam jasna sva drama kršćanskog načina bivanja: U Isusu Kristu je toliko željkovana budućnost već postala "danas", spasenje je tako blizu da nam se čini da ga možemo rukama dohvatiti. A ipak, put spasenja je težak i mučan, stalno u opasnosti da ne bude prihvaćen. Sličan je i naš životni put: da bismo život prebrodili u Kristovu duhu, potrebni su nam kao životni pratioci Jeremijina hrabra neustrašivost i načelo ljubavi u riječi i djelu. Kršćanstvo je istovremeno utopija i stvarnost, kad ljudi pokušavaju biti ljubezni u svakodnevnim poteškoćama i bolovima (i to ne samo svojim, nego i tuđim!). Gdje je lijepo? Tamo gdje si ljudi mogu sve priuštiti, "sve" imati? Tamo gdje država za sve brine i posredstvom materijalnih dobara oduzima sve brige? čak kad bismo mi ljudi sve imali, a nedostajalo nam ono najdragocjenije što nam je Bog dao, tj. srce koje ljubi i biva ljubljeno, naš bi život bio hladan i prazan. Uistinu lijepi svijet nastaje tamo gdje stanuje ljubav. Bez ljubavi nema istinske kršćanske egzistencije. Svi milosni darovi Duha imaju biti prožeti ljubavlju. Bez ljubavi svaki bi govor bio prazno brbljanje, svaka i ma kakva snaga vjere ili bilo kakvo spektakularno djelovanje bilo bi besmisleno. Ljubav nikad ne prestaje. Tamo gdje ljubimo smo besmrtni.

4. nedjelja kroz godinu C

*Ljubav sve pokriva, sve vjeruje,
svemu se nada, sve podnosi.
Ljubav nikad ne prestaje. (1 Kor 13,7.8)*

Prvo čitanje

Jeremija 1,4-5.17-19

U dane Jošijine: Dođe mi riječ Gospodnja: "Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima ja te postavih. Ti bedra svoja sad opaši, ustaj pa ćeš im govoriti sve što ti ja zapovjedim. Ne dršči pred njima da ne bih morao učiniti te uzdrčeš pred njima. Danas te evo postavljam kao grad utvrđeni, kao stup željezni, ko zidinu brončanu protiv sve zemlje: protiv kraljeva i knezova judejskih, svećenika i naroda ove zemlje. I borit će se s tobom, al' te neće nadvladati jer ja sam s tobom da te izbavim."

Drugo čitanje

1. Korinćanima 12.31 – 13,13

Braćo i sestre! Čeznite za višim darima! A evo vam puta najizvršnijega! Kad bih sve jezike ljudske govorio i anđeoske, a ljubavi ne bih imao, bio bih mjed što ječi ili cimbal što zveči. Kad bih imao dar prorokovanja i znao sva otajstva i sve spoznanje, i kad bih imao svu vjeru da bih i gore premještao, a ljubavi ne bih imao – ništa sam! I kad bih razdao sav svoj imutak i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi ne bih imao – ništa mi ne bi koristilo.

Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi. Ljubav nikad ne prestaje. Prorokovanja? Uminut će. Jezici? Umuknut će. Spoznanje? Uminut će. Jer djelomično je naše spoznanje, i djelomično prorokovanje. A kada dođe ono savršeno, uminut će ovo djelomično. Kad bijah nejače, govorah kao nejače, mišljah kao nejače, rasuđivah kao nejače. A kad postadoh zreo čovjek, odbacih ono nejačko. Doista, sada gledamo kroza zrcalo, u zagonetki, a tada – licem u lice! Sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati savršeno, kao što sam i spoznat! A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav – to troje – ali najveća je među njima ljubav.

U ono vrijeme: Isus progovori u sinagogi: "Danas se ispunilo Pismo što vam još odzvanja u ušima". I svi su mu povlađivali i divili se milini riječi koje su tekle iz njegovih usta. Govorahu: "Nije li ovo sin Josipov?"

A on im reče: "Zacijelo ćete mi reći onu prispodobu: Liječniče, izliječi sam sebe! Što smo čuli da se dogodilo u Kafarnaumu, učini i ovdje, u svom zavičaju!" I nastavi: "Zaista, kažem vam, nijedan prorok nije dobro došao u svom zavičaju. Uistinu, kažem vam, mnogo bijaše udovica u Izraelu u dane Ilijine kad se na tri godine i šest mjeseci zatvorilo nebo pa zavlada velika glad po svoj zemlji. I ni k jednoj od njih nije bio poslan Ilija doli k ženi udovici u Sarfati sidonskoj. I mnogo bijaše gubavaca u Izraelu za proroka Elizeja. I nijedan se od njih ne očisti doli Naaman Sirac."

Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijega na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave. No on prođe između njih i ode.

Za razmišljanje

"Hvalospjev ljubavi" izgleda nam kao nebeska pjesma. Čini nam se da nas gotovo zavodnički privlači u raj, u svijet bez patnje, u kojem svaka siva svakodnevica postaje blagdanom. S druge strane opet izgleda nam poput rujanja: ta gdje u ovom našem svijetu doživljavamo tako sveobuhvatno, božansko ostvarenje ljubavi? No, ovaj odlomak iz poslanice Korinćanima ne želi nam se rugati. Povežemo li prvo čitanje i Evandjelje postaje nam jasna sva drama kršćanskog načina bivanja: U Isusu Kristu je toliko željkovana budućnost već postala "danas", spasenje je tako blizu da nam se čini da ga možemo rukama dohvatiti. A ipak, put spasenja je težak i mučan, stalno u opasnosti da ne bude prihvaćen. Sličan je i naš životni put: da bismo život prebrodili u Kristovu duhu, potrebni su nam kao životni pratioci Jeremijina hrabra neustrašivost i načelo ljubavi u riječi i djelu. Kršćanstvo je istovremeno utopija i stvarnost, kad ljudi pokušavaju biti ljubezni u svakodnevnim poteškoćama i bolovima (i to ne samo svojim, nego i tuđim!). Gdje je lijepo? Tamo gdje si ljudi mogu sve priuštiti, "sve" imati? Tamo gdje država za sve brine i posredstvom materijalnih dobara oduzima sve brige? čak kad bismo mi ljudi sve imali, a nedostajalo nam ono najdragocjenije što nam je Bog dao, tj. srce koje ljubi i biva ljubljeno, naš bi život bio hladan i prazan. Uistinu lijepi svijet nastaje tamo gdje stanuje ljubav. Bez ljubavi nema istinske kršćanske egzistencije. Svi milosni darovi Duha imaju biti prožeti ljubavlju. Bez ljubavi svaki bi govor bio prazno brbljanje, svaka i ma kakva snaga vjere ili bilo kakvo spektakularno djelovanje bilo bi besmisleno. Ljubav nikad ne prestaje. Tamo gdje ljubimo smo besmrtni.